

актуальних наукових завдань освіти є дослідження мотиваційної сфери особистості як фактора ефективності.

Мотивацію потрібно розглядати як складну систему, що передбачає ієрархічність мотивів. Навчальна діяльність студентів полімотивована, тобто в ній поєднуються кілька мотивів учіння. Вищий рівень навчальної мотивації мають студенти з вищими показниками рейтингу навчання. Перевагу такі студенти надають прагматичному, пізнавальному і професійному мотивам. Чим нижчим є показник рейтингу оцінок студента, тим нижчим є рівень його навчальної мотивації, а домінуючими мотивами є мотив уникнення неприємностей та комунікативний. Формуванню мотивації вивчення дисципліни сприяє застосування активних методів навчання, які мають прагматичний характер, розвивають практичні навички і вміння студентів, будуть застосовуватися в майбутній професійній діяльності. При формуванні мотивації вивчення дисциплін потрібно враховувати основні демотивуючі фактори навчально-пізнавальної діяльності студентів: брак можливостей для вияву ініціативи і творчості, відсутність умінь і навичок навчальної діяльності, непосильність навчального матеріалу, негативний вплив з боку викладачів.

Одним із основних завдань сучасних педагогів стає формування у студентів стійкої мотивації до навчання впродовж життя, що допоможе їм визначитися професійно та стати кваліфікованими спеціалістами. Проаналізувавши роботи вітчизняних і зарубіжних вчених, які займаються проблемою формування позитивної мотивації до навчально-пізнавального процесу, визначили такі умови, що впливають на формування позитивної мотивації навчально-пізнавальної діяльності студентів, а саме: 1) професіоналізм викладача (бажання та вміння навчити); 2) ставлення до студента як до компетентної особистості; 3) сприяння самовизначенню студента, розвиток позитивних емоцій студента; 4) організація навчання як процесу пізнання; 5) використання методів, що стимулюють навчально-пізнавальну діяльність; 6) усвідомлення найближчих та кінцевих цілей навчання; 7) професійна спрямованість навчальної діяльності; 8) доступність змісту навчального матеріалу, що пропонується викладачем на занятті; 9) постійне створення та "підкріплення" ситуації успіху для невпевнених у своїх силах студентів.

В. О. Овчиннікова

РОЗВИТОК ВІТЧИЗНЯНОЇ НАУКИ І ОСВІТИ

В умовах світової глобалізації, комп'ютеризації та інформатизації інноваційний розвиток вітчизняної науки і освіти забезпечує конкурентоспроможність всієї нації. Отже, наукова та педагогічна діяльність сучасних наукових установ повинні відповідати умовам сьогодення. В частині наукової діяльності – на базі вишів повинні

формуватись інноваційно-інтелектуальні центри. В частині освіти – постійне поєднання науки та практики, занурення в існуючі проблеми ведення бізнесу, а також особливості застосування останніх наукових розробок на практиці дозволять зробити останній процес максимально якісним.

В період роботизації виробництва та інформатизації розвитку суспільства виникли нові вимоги до підготовки бакалаврів та магістрів. Пріоритетного значення набуває уміння мислити, аналізувати процеси, що відбуваються, прогнозувати їх розвиток, окреслювати шляхи подальших перетворень, прагнення поповнити знання, комунікативні навички тощо. Переважно ці якості закладаються і формуються під час навчання, тому однією з важливих задач вищої освіти є за допомогою різних засобів навчання підготувати економістів широкого профілю з аналітичними здібностями до творчої праці, що відповідає реаліям сьогодення. При викладанні лекційного матеріалу викладачу доцільно використовувати інформаційні тренінгові техніки, коли пов'язується навчальний матеріал із проблемами сучасної науки, при цьому забезпечується активна пізнавальна діяльність та потреба в самостійному творчому пошуку. На семінарському занятті пропонується через самостійне вивчення окремих питань, постановку проблемних запитань, створення проблемних ситуацій, аналіз фактів і прикладів, критико-бібліографічний огляд джерел і публікацій, виконання практичних завдань.

В. М. Орлова

ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНЮВАННЯ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРИ ВИКОРИСТАННІ АВТОМАТИЗОВАНОЇ СИСТЕМИ ОБЛІКУ

Використання інформаційних систем формує необхідні теоретичні знання і практичні навички, які дають змогу ефективно використовувати на практиці сучасні інформаційні системи і технології в обліку на рівні, який відповідав би вимогам підготовки висококваліфікованих фахівців; надає знання про стан та тенденції розвитку інформаційних систем, про нову інформаційну технологію вирішення завдань управління, пов'язаних з використанням сучасних засобів і методів, про навички розробки і використання інформаційних систем в предметній сфері.

Велике значення має оцінка ролі інформаційних систем в сучасному конкурентному середовищі бізнесу; визначення основних переваг, що дістаються управлінськими структурами завдяки створенню і застосуванню інформаційних систем в організаціях; чітке уявлення про інформаційні технології і найбільш перспективні прикладні сфери їх застосування; знання принципів розробки баз даних (БД), а також вимог до управління і організації середовища БД; володіння навичками роботи з основними інструментальними засобами; розуміння того, яким чином